

İçi Boş Tepe

Yavuz DEMİRKIRAN

İçi Boş Tepe

Yavuz DEMİRKİRAN

Ben kestane rengi dağınık saçlı, parlak ela gözlü ve burnunun üzerinde çiller olan meraklı bir çocuktum. Güneşli bir öğleden sonra, evimin arkasındaki çayırdan geçen bir patikayı izledim. Patika, papatyalarla bezeli çimenli bir tepeye çıkıyordu. Ben dinlenmek için oturduğunda tuhaf bir şey duydum: yerin altından gelen yumuşak, çınlayan bir melodi.

Ben kulağını çimenlere dayadı. Müzik bylyd; minik anların ve mırıldanan tellerin karışımıydı. Parmaklarıyla usulca kazdı ve hafifçe mavi parlayan küçük, pürüzsüz bir taş buldu. Taş sıcacıktı ve minik bir kalp gibi ışıkla atıyordu. Ben taşı çantasına koydu ve müziğin nereden geldiğini bulmaya söz verdi.

Ertesi gün Ben yeşil lastik çizmeleri ve kırmızı-sarı çizgili kazağıyla tepeye döndü. Müziği bir eğrelti otu kümesinin arkasındaki gizli bir açıklığa kadar izledi. Açıklık bir tavşan deliğinden büyük değildi ama sıcak, kehribar rengi bir ışıkla parlıyordu. Ben derin bir nefes aldı ve içeriye emekledi.

İçeride Ben parlayan taşlarla aydınlanan kıvrımlı bir tünel buldu. Çay fincanından daha uzun olmayan minik insanlar rengârenk kayalar oymakla meşguldü. Kapitone tulumlar ve alet kemerleri giyiyorlardı. Gümüş grisi saçları iki topuz yapılmış, cesur görünümlü bir madenci kadın Ben'i fark edip nefesini tuttu. 'Bir dev!' diye bağırdı ve keski aletini düşürdü.

Ben ellerini kaldırdı. 'Ben dev değilim,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ben'im. Müziğinizi duydum.' Madenciler kendi aralarında fısıldaştı. Adı Pippa olan cesur madenci öne çıktı. 'Ben Pippa, baş oymacı,' dedi gururla. 'Burası bizim gizli evimiz. Kimseye söylememelisin.' Ben ciddiyetle başını salladı.

Pippa Ben'e minik bir tur attırdı. Tüneller rengârenk taşlarla pırıl pırıl parlıyordu: pembe, turkuaz ve altın. Madenciler onları güzel şekillere oyuyordu: hayvanlar, çiçekler ve yıldızlar. Ben, gür beyaz sakallı, tombul bir yaşlı olan Grumble adlı madencinin taşını ahşap tokmakla cilaladığını izledi. 'Her taşın bir hikâyesi vardır,' dedi Grumble bilgece.

Birden yer sarsıldı. Tünel tavanından toz döküldü. 'Yine o kök!' diye bağırdı Pippa. Ben tünel duvarını zorlayan devasa, budaklı bir kök gördü. Bir ağaç gövdesi kadar kalındı ve büyüyor gibiydi. 'Bu yaşlı meşenin kökü,' dedi Ben. 'Evinizi kırıyor!' Madenciler endişeli görünüyordu.

Grumble sakalını sıvazladı. 'Onu aletlerimizle geri itmeye çalıştık,' dedi. 'Ama büyümeye devam ediyor.' Pippa kollarını kavuşturdu. 'Tünellerimizi korumalıyız,' diye ilan etti. 'Etrafını oyup yeni bir yol yaparız.' Ben yardım etmek istiyordu ama dikkatli olmaları gerektiğini biliyordu. 'Belki ağaca da yardım eden bir yol bulabiliriz,' diye önerdi.

Pippa kaşlarını çattı. 'Sorun ağaç,' dedi. 'Ona neden yardım edelim ki?' Grumble başını salladı. 'Ağaç bizden önce buradaydı,' dedi. 'Ona saygı duymalıyız.' Madenciler tartıştı. Bazıları kökü kesmek istiyordu ama bu yanlış geliyordu. Ben dikkatle dinledi. Ağacı incitmek istemiyordu ama madencilerin de evlerini kaybetmesini istemiyordu.

Ben bulduğu parlayan taşı hatırladı. Onu çantasından çıkardı. 'Bu taş sizin tepenizden geldi,' dedi. 'Sıcak ve canlı. Belki ağaçla taşlar birbirine bağlıdır.' Pippa'nın gözleri kocaman açıldı. 'Kalp taşı!' diye nefesini tuttu. 'Oymacılık masamızdan düşmüştü. Çok özeldir.' Grumble başını salladı. 'Kalp taşı ağacın köklerini hissedebilir.'

Ben'in bir fikri vardı. 'Kökü yeni bir tünele yönlendirsek?' dedi. 'Evinizin etrafından dolaşan ama ağacın yine de su içmesine izin veren bir tünele?' Pippa kuşkuyla göründü. 'Bunu hiç yapmadık,' dedi. Ama Grumble gülümsedi. 'Eski hikâyeler kök fısıldamaktan söz eder,' dedi. 'Köke şarkı söyleyip onu kalp taşının ışığıyla yönlendirebiliriz.'

Madenciler aletlerini topladı ve Ben'i tünel duvarına kadar izledi. Pippa kalp taşını yükseğe tuttu ve mavi ışığı usulca attı. Grumble alçak, gürleyen bir melodi mırıldanmaya başladı. Dięer madenciler minik sesleriyle ona katıldı. Ben de yumuşak bir ıslık ekledi. Kök titredi, sonra yavaşça dönmeye başladı; müziği ve ışığı izliyordu.

Saatlerce birlikte çalıştılar. Ben elleriyle yeni bir yol kazarken madenciler düzgün duvarlar oydu. Kök, madencilerin evlerinden uzakta yeni tünel boyunca süründü. İlerledikçe tünel tavanından küçük yeşil filizler çıktı ve hava tazelendi. Sonunda kök yeni yerine yerleşti ve tünel güvende oldu.

Pippa yanağındaki mavi taş tozunu sildi. 'Başardık!' diye sevindi. 'Ve ağaç hâlâ su içebilir,' dedi Ben, kökün ince tüylerinin suyu yudumladığını göstererek. Grumble Ben'in koluna hafifçe vurdu. 'Bizi dinledin,' dedi. 'En iyi yardım budur.' Madenciler sevinçle bağırdı ve Pippa teşekkür hediyesi olarak Ben'e minik oyma bir yıldız verdi.

Ben vedalaştı ve tepeden dışarı emekledi. Yaşlı meşe uzun ve yeşil duruyordu, yaprakları esintide hışırdıyordu. Ben oyma yıldızı bir kökün üzerine koydu ve fısıldadı: 'Tepenizi paylaştığınız için teşekkürler.' O günden sonra Ben büyülü müziği her duyduğunda gülümseyip ayağını yere vurdu; minik dostlarının aşağıda güvende ve mutlu olduğunu biliyordu.

Ve eğer bir gün o çimenli tepeye giderseniz, iyice dinleyin. Çınlayan bir melodi duyabilir ve Ben ile madencilerin hâlâ arkadaş olduklarını, birlikte çalışıp birbirlerinin evlerine saygı duyduklarını anlayabilirsiniz. Çünkü en güzel büyü, tıpkı Ben ve içi boş tepenin minik madencileri gibi, dinlediğimizde, paylaştığımızda ve birbirimize yardım ettiğimizde gerçekleşir.